

MALAMANDR

THOMAS
TAYLOR

Albatros

Malamandr

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

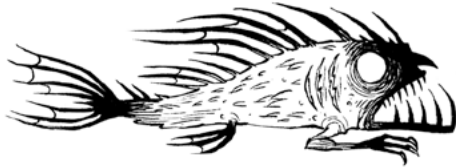

Thomas Taylor
Malamandr – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MALAMANDR

MALAMANDR

Thomas Taylor

Přeložila Iveta Poláčková

Albatros

Pro Celi — T. T.

MAPA MĚSTA ZLOMOŘÍ

Vaitrozemí

Zlomořská knihleárna

Přístavní zed

Hospoda u Pize a Myče

Útěk morického lida

Delfiní náměstí

U Vojváhlo vestavku

Komerčního ldy Krakenové

Kostel sv. Kříže

Vyhlavenhacium

pani Fossilové

Farpádko nám.

Hotel Grand Nautilus

Hastingská mlha

Cromerský průlez

PROMENÁDA

Ordinace doktora Thalassio

Zlomořské muzeum

Hrad

Rybářské chatrče

Sterkovy val

ZLOPLÁŽ

M I Ň N Ě Z Á V O J

Rackovo větrádko

Drádko Na Konci mola

MOLO

vlak LEVIATHANU

KAMENNÝ CHRÁN

ZLAMOŘÍ

MĚSTO ZLAMOŘÍ UŽ JSTE NĚKDY PRAVDĚPODOBŇĚ navštívili, aniž byste si toho byli vědomi.

Když jste sem zavítali, určitě bylo léto. Byla tu zmrzlina, plážová lehátka a racek, který vám čmajzнул hranolky. Asi jste se tu se svojí mámou probírali skalními jezírky a váš táta tu našel tu legrační ulitu. Vzpomínáte? A vsadím se, že když jste nastoupili do auta a vyrazili domů, zvedli jste hlavu a uviděli slova KOUZLO MOŘÍ sestavená ze žárovek nad molem – a připravili se zapomenout všechno ze dne stráveného na mořském pobřeží.

Takové je to místo.

V létě.

Ale měli byste zkusit přijet, když se sem příženou první zimní bouře a písmena „K“, „O“ a „U“ to z mola odfoukne, tak jako každý listopad. Když se mlžný závoj ubírá ulicemi jako obrovská přízračná chapadla a okna hotelu Grand Nautilus rozdrncí spršky mořské vody. V tom čase navštěvuje Zlomoří jen málokdo. Dokonce i místní se drží dál od pláže, jakmile padne tma a vítr skučí u Skalního chřtánu a kolem vraku bitevní lodi Leviatan. Někteří i dnes přísahají, že viděli, jak se kolem něj plíží slizký malamandr.

Ale vy asi na malamandra nevěříte. Zřejmě si myslíte, že žádný rybí muž neexistuje. A to je v pořádku. Držte se své zmrzliny a plážových lehátek. Tenhle příběh stejně asi není určený vám. Vlastně byste si mohli prokázat laskavost a okamžitě přestat číst. Zavřete tuhle knihu a zamkněte ji do staré plechové krabice. Krabici oviňte těžkým řetězem a hodte ji z mola. Zapomeňte, že jste kdy o Zlomoří slyšeli. Vraťte se ke svému všednímu životu – dospějte, ožeňte se, vdejte se, založte rodinu. A až se vaše děti naučí chodit, vezměte je taky na pobřeží. Samozřejmě v létě. Procházejte se po pláži a najděte vlastní legrační ulitu. Sehněte se a seberte ji. Jenže ona se k něčemu přichytila...

K staré plechové krabici.

Zámek je rozervaný a řetěz je pryč. Mohlo tohle udělat moře? Otevřete krabici a zjistíte...

... že je prázdná.

Nic než koryši a mořské řasy, a cosi dalšího. Něco jako... *sliz?*

Uslyšíte za sebou zvuk – něco jako kroky – blíží se. Jako by se k vám blížilo slizké pleskání.

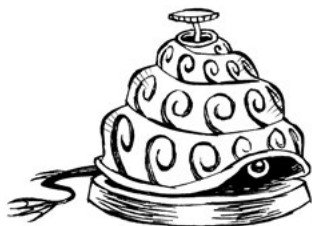
Otočíte se.

Co vidíte?

Vážně?

No, možná je tenhle příběh přece jen určený vám.

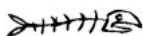
HOTEL GRAND NAUTILUS

MIMOCHODEM, JMENUJU SE HERBERT CITRÓN. Ale většina lidí mi říká Herbie. V hotelu Grand Nautilus mám na starosti oddělení ztrát a nálezů, jak zjistíte při pohledu na mou čapku. Jednou mi někdo říkal, že většina hotelů oddělení ztrát a nálezů nemá, ale to určitě není pravda. Co pak dělají se všemi těmi věcmi? A jak je zase získají zpátky ti, co je ztratili?

Připouštím, že na tak důležitou práci jsem poměrně mladý, ale lady Krakenová – majitelka hotelu – mi ji svěřila. Což nemůže zpochybnit dokonce ani pan Měkkýš, hotelový manažer. To on by samozřejmě rád – nesnáší v hotelu všechno, co nenese peníze. Kdyby bylo po jeho, oddělení ztrát a nálezů by se za-

vřelo, jakmile nastoupil na pozici hotelového manažera, a můj kumbálek ve vstupní hale by jednou provždy zatloukli prkny. A kdyby se to stalo, nikdy bych nepotkal tu dívku.

Dívku, kterou jsem přistihl, jak leze ke mně dovnitř oknem. Dívku, která řekla: „Schovej mě!“

„Schovej mě!“

Zkoukl jsem ji odshora dolů. No, spíš jenom odshora, protože se zachytila za petlici na okně a sklepní okna jsou hned u stropu. Jestli je to zlodějka, tak ne moc dobrá.

„Prosím!“

Vyhákl jsem ji z petlice, přestože mě málem rozmačkala, když se svalila dovnitř. Venku sněží, takže oknem za ní vnikla taky pořádná zima.

Zvedli jsme se a teď stojíme tváří v tvář: holka v ošuntělém svetru, se záplavou kudrnatých vlasů a čepicí s bambulí. Vypadá, jako by se chystala něco říct, ale zarazí ji zvýšené hlasy zaznívající shora. Zvýšené hlasy, které se přibližují. Dívce se strachy rozšíří oči.

„Sem!“ zašeptám a odtáhnu ji k velké cestovní truhle, kterou si ve ztrátách a nálezech nikdo nevyzvedl už desítky let. Než stihne cokoli říct, strčím ji dovnitř a zavřu víko.

Hlasy jsou už přímo nad mým kumbálem – kňouravý pochlebný tón pana Měkkýše, který se snaží domluvit s obtížným hostem. Popadnu několik ztracených tašek, paraplat a dalších věcí, naházím je na truhlu a doufám, že to bude vypadat, jako by tam byly roky. Potom zvonek na pultu, na který lidi zvoní, když chtějí upoutat mou pozornost, začne *cink-cink-cink-cin-*

kat jak šílený. Narovná si čapku, vyběhnu po schodech a nasadím nápomocný výraz, jako by se právě nepříhodilo vůbec nic zvláštního.

Nejdřív uvidím pana Měkkýše, který se snaží uhladit si vlasy přes plešku na hlavě.

„Nepochybně se jedná o nedorozumění,“ drmolí. „Kdybyste mi dovolil, abych to vyšetřil...“

Ten někdo, ke komu mluví, nevypadá jako nikdo, koho jsem kdy v životě viděl. Je to muž v dlouhém černém námořnickém kabátu nasáklém vodou. Tyčí se nad pultem jako pokřivený monolit, obličej bezútešná skála, oči schované pod štítkem kapitánské čepice. Ztuhlým prstem píchá do tlačítka mého zvonku, jako by do něj bodal nožem. Jakmile přijdu, přestane a nakloní se ještě víc, až mě zakryje svým stínem.

„Kde...?“ zeptá se hlasem, který zní, jako když se o sebe třou dvě mokré žulové desky. „Holka. Kde?“

„Ehm,“ odkašlu si a nasadím fajnový tón, kterým mám podle pana Měkkýše mluvit s hosty. „Koho máte na mysli, pane?“

Mužova ústa, která v promáčených nažloutlých vousech tvoří jedno velké obrácené U, se se syknutím otevrou. Všimnu si, že ve vousech má mořské řasy a další jsou omotané kolem zašlých mosazných knoflíků. Vychází z něj pach, jako by se mělo stát něco zlého.

„KDE?“

Polknu. Nemůžu si pomoci. Jsem jen obsluha oddělení ztrát a nálezů. Na tohle nejsem cvičený.

„Milý pane,“ zapřede hotelový manažer, „jsem přesvědčený, že váš problém vyřešíme. Co přesně jste ztratil?“

Muž se stáhne z mého kumbálu a vztyčí se nad panem Měkkýšem. Vytáhne pravou ruku, kterou až dosud ukrýval v kabátu.

Pan Měkkýš ucukne, vidí, že muž má místo ruky obrovský kovový hák zakončený dlouhým lesklým hrotem.

„Holku,“ odpoví muž.

Jednu věc nemůžu panu Měkkýšovi upřít, pozná, která bitva je předem ztracená. Vzhledem k tomu, že proti tomuhle obrovskému, mohutnému vetřelci nemá sebemenší šanci, rozhodne se k němu přidat. Otočí se na mě.

„Herberte Citróne! Máš tam dole nějakou holku?“

Teď už se nade mnou tyčí oba.

Zavrtím hlavou. Můj nápomocný výraz povadl, a tak se pokusím alespoň o nevinný úšklebek.

„Ne,“ podaří se mi zapíštět v odpověď. Nesnáším, když můj hlas zní takhle. „Dole se žádný holky neschovávají. Ani jedna.“

Vtom se ze suterénu za mnou ozve tiché žuchnutí. Zní to přesně, jako kdyby si někdo ukrytý v cestovní truhle dělal pohodlí. Jejda.

Vousatý námořník ze sebe vydá vítězoslavný skřek, tmavé oči zpod čepice zazáří. Prudce otevře dveře od kumbálu, a jak se cpe dovnitř, přitlačí mě ke zdi. Prodere se po schodech do sklepa, zcela zaplní chodbičku, a jak se shýbá kvůli nízkému stropu, je úplně ohnutý.

Pospíchám za ním. Mimochodem ne proto, že bych byl tak statečný, ale protože nevím, co jiného dělat.

Námořník stojí uprostřed místnosti, kterou úplně zahltil. Všimnu si, že se kouká na loužičku roztátého sněhu pod otevřeným oknem. Vidím, jak otáčí hlavou a pohledem sleduje mokré stopy, které vedou přímo k cestovní truhle. Tašky a parapлата, které jsem hodil navrch, popadaly. Teď by na té truhle mohl stejně dobře zářit nápis: „JOHÓ! JE VEVNITŘ!“

Pan Měkkýš, který přispěchal dolů, aby se k nám připojil, to všechno vidí taky, a zrudne vzteky.

„Herberte Citróne! Proč, měl jsem...!“

Ale co měl, se nedozvím kvůli tomu, co udělá námořník s hákem namísto ruky. Pozvedne hrot a s odporným zaduněním ho spustí dolů, zaboří ho hluboko do víka truhly. Vytrhne ho a znovu ho spustí a znovu a znovu. Z víka truhly se s každou ranou kus odštěpí, všude kolem létají třísky. Celá truhla se začíná rozpadat. Muž rozerve zbytek víka zdravou rukou, aby tam objevil... nic!

Vlastně ne tak úplně. V troskách truhly se nachází překvapený pavouk. A čepice s bambulí. Dívám se, jak pavouk peláší pryč, a přeju si, abych mohl pelášit s ním. Teď už tu zůstává jenom čepice. Je to zcela jednoznačně ta zářivě barevná čepice, co měla na sobě ta holka. Ale po holce samotné tu není ani stopy.

Muž s hákem pomalým rozvážným pohybem napíchne čepici na hrot. Otočí se a napřáhne ji ke mně, jeho obličej připomíná bouřkový mrak. Nějak se mi podaří sebrat odvalu, abych nepišťel, natáhnu ruku a opatrně si od něj čepici vezmu.

„Jenom něčí ztracený majetek,“ řeknu. „Dali mi to sem, ehm, dnes dopoledne. Ještě jsem se nedostal k tomu, abych označil visačkou, to je celé.“

Následuje chvíle ticha. Pak muž s hákem zařve – vypustí ze sebe mocný vzteklý řev beze slov. Začne prohrabávat moji sklepní místnost, máchá obrovskými rukama ze strany na stranu. Spadnu pozadu na schody, tašky, kabáty, klobouky a všelijaké poztráčené věcičky – včetně takových, které tu musely ležet netknuté celé věky – létají kolem, jak se muž zuřivě snaží najít tu dívku. Ale nenajde nikoho. Zmizela.

VIOLETA PARMOVÁ

JE PO VŠEM, MUŽ S HÁKEM NAMÍSTO RUKY ODEŠEL. Pan Měkkýš odešel taky, ale neodpustil si, aby neřekl: „Jen počkej, až se o tomhle dozví lady Krakenová.“

Zvednu ze země kus dřeva. Pochází z cestovní truhly. Ta stará věc mi bude chybět – byla tu, co pamatuju. Pravděpodobně už se pro ni nikdo nevrátí, ale i tak, nemám rád, když jsou věci ztracené jednou provždy.

„Haló?“ řeknu tak hlasitě, jak si jen troufnu, a rozhlížím se kolem. „Jsi tady?“

Ticho.

Přejdu k oknu. Měl bych ho zavřít – vevnitř už je zima – ale

rozhodnu se, že ho nechám otevřené, jen krapet. Sníh venku plíživě nahradila mlha, která ladně klouže ve svislých pramínkách kolem okna. Jako duchové.

Je doopravdy pryč, a kdo by jí to mohl zazlívát? Ale jen tak pro případ položím vlněnou čepici na okenní parapet, tak aby byla vidět.

Pustím se do uklízení, ale na všechny ty nebohé poztrácené věci rozházené kolem je tak neradostný pohled, že sebou brzy zdeptané žuchnu do křesla. Na to, abych to tu uklidil pořádně, už je stejně pozdě. Zadívám se do dvířek kamínek a vidím, že moje první polínko už v nich vesele plápolá. K práci ve ztrátách a nálezech patří i kamna a několik polen na den. Panu Měkkyšovi se to samozřejmě nelíbí, ale musí to skousnout, protože přesně takhle to tu fungovalo, když lady Krakenová hotel převzala, a řekl bych, že takhle to tu bude fungovat už navždycky. Lady Krakenová tvrdí, že je to proto, aby se zajistilo, že ztracené věci budou suché a připravené k vyzvednutí, tak jako když jsme je našli. A to znamená, že je tady dole přes zimu příjemně a oheň ve dvířkách působí vesele a pohodově a...

„To budeš v tom křesle spát celou noc?“ zeptá se mě hlas a já se s trhnutím probudím.

Ta holka sedí na opačné straně kamen, vlněnou čepici v rukou. Zvedne obočí. Zřejmě vypadám směšně, jak se snažím narovnat si čapku – guma se mi zachytila za ucho.

„Jak dlouho už jsi tady?“ zeptám se a všimnu si, že okno už je úplně zavřené.

Dívka pokrčí rameny a já si ji můžu poprvé pořádně prohlédnout. Má tmavě hnědé oči, kávově hnědou pokožku a husté kudrnaté vlasy, které se téměř vymykají kontrole. Je jí zřejmě zhruba tolik, co mně, takže okolo dvanácti, ale vzhledem

k tomu, že můj věk stanovili jenom přibližně, to můžu stěží vědět jistě. Její hnědé oči mě bystře a pobaveně sledují, zatímco se ji snažím zařadit.

Kabát, který má na sobě, je jí velký, a já v něm rozpoznám jednu ze ztracených věcí odsud. Boty má vlastní, ale zjevně nejsou moc dobré na zimu, navíc je má celé promočené. Všimnu si, že oheň už dohořívá, a tak přiložím další polínko.

„Ty jsi...?“ začnu, ale zavrtí hlavou, a tak to zkusím znovu. „A co takhle...?“ Ale ona se jen zasměje.

„Ne, ani jedno,“ řekne. „Nejsem zlodějka, a už vůbec nejsem host z tohoto hotelu.“

Asi se tváním krapet zmateně, protože se usměje.

„Ale vím, kdo jsi ty. Ty jsi ten slavný Herbert Citrón, obsluha ztrát a nálezů v hotelu Grand Nautilus.“

„Slavný?“

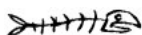
„No, alespoň pro mě. Urazila jsem sem za tebou stovky mil, Herberte...“

„Herbie,“ řeknu, konečně si přestanu rovnat čapku a úplně ji sundám z hlavy.

„... protože si myslím, že jsi jediný člověk na světě, který mi může pomoci.“

„Vážně?“ podrbu se na hlavě. „Jak to?“

„Protože jsem ztracená,“ odpoví. „A chtěla bych, aby mě našli.“

O hotelu Grand Nautilus koluje hodně zvláštních historek, ale obzvlášť jednu bych vám teď měl převyprávět. Stalo se to před dvanácti lety, to znamená několik let předtím, než jsem sem přišel já, takže jsem u toho osobně nebyl. Ta historka vypráví

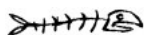
o dítěti, které zůstalo opuštěné v hotelu, rodičích, kteří zmizeli, podivných světlech u pobřeží, policii hledající všude možně. Byly nalezeny dva páry bot, jeden patřil muži a druhý ženě, zanechané vedle sebe na přístavní zdi. Spolu se stopami v písku vedoucími od přístavní zdi do moře.

Je to smutný příběh.

V písku byly ještě další stopy – otisky prapodivného tvaru, jako by se nějaký tvor s ploutvemi sám vytáhl z vody. Ale příliv nastal dřív, než je stihli pořádně vyfotit, a tak se ta část příběhu do spisů nedostala.

On to už teď vlastně ani žádný příběh není, spíš legenda. Člověk, který tu měl oddělení ztrát a nálezů na starosti přede mnou, do toho byl krátce zapojen, ale dítě nemůžete opatřit visačkou a dát na policii do hotelového sklepa, takže ho odsud odnesli a nikdo už o něm nikdy neslyšel.

Až doteď...

„Dobře, tady tě přeruším,“ zarazím dívku, protože si myslím, že vím, kam to celé směřuje. „I kdybys nakrásně byla to legendární ztracené dítě, tak vážně nevím, jak bych ti mohl pomoci. Já se starám jen o ztracené věci. Ne osoby. Potřebuješ nějakého... detektiva nebo tak něco.“

„Ale není tvým úkolem zjistit, komu ty věci patří? Jak to děláš?“

„No, sem tam se objeví nějaké vodítko...“

„Přesně! Vodítko,“ zopakuje. „Ty *jsi* detektiv. A já jsem jenom takové další vodítko.“

Sednu si zpátky do křesla. „Tak to nefunguje. Když říkám

„vodítko“, myslím tím visačky a cedulky se jménem. Nebo když někdo naškrábe svoje telefonní číslo zesponu na kufr. Máš snad někde vespon načmárané telefonní číslo? Ne? Tak vidíš.“

„Ale mám tohle,“ řekne dívka, zajede rukou pod omšelý svetr a vytáhne složenou pohlednici, kterou nosí na stužce kolem krku. Přetáhne ji přes hlavu a podá mi ji.

Na jedné straně je obrázek opice s cylindrem. Nebo je to šimpanz? Tak či tak, není to žádná obyčejná opice nebo šimpanz, protože spodní část těla připomíná rybu. Na zadní straně je vtištěná řada písmen a číslic.

Krátce se na tu holku podívám, protože tuhle věc znám. Ale nejsem ještě připravený jí to říct, aby zase nespustila to o tom detektivovi.

„Bylo to v mojí postýlce,“ řekne. „Když mě před dvanácti lety našli v jednom z pokojů tohoto hotelu. O tom jistě něco víš, Herberte.“

„Vážně, říkej mi Herbie,“ odpovím a vrátím jí pohlednici. „Herberte mi říká jenom pan Měkkýš.“

„Kdo je pan Měkkýš?“

„Ten příšerný chlap, který tě vykopne na mráz, až tě tady dole najde. A mě pravděpodobně taky.“

„Nechtěl jsi snad říct, *jestli* mě najde?“

„No, už tě tady jednou málem našel,“ řeknu. „A kvůli tobě šeredný chlap s hákem namísto ruky obrátil můj sklep vzhůru nohama. Takže radši zůstanu u toho „až“.“

Vypadá sklesle.

„Takže se mého případu neujmeš?“

„Případu? *Případu?*“ nevěřicně zavrtím hlavou. „Jediné případy, které tady dole jsou, v sobě mají uložené nevyprané spodky. Můžeš tu zůstat přes noc. Venku mrzne...“

Rozzáří se.

„... ale žádné případy neberu a nevím, jak bych ti mohl pomoci.“

„Mimochodem, jmenuju se Violeta.“ Dívka mě popadne za ruku a potřeše jí. „Violeta Parmová. A zkrátka vím, že jestli mi někdo může pomoci, Herbie, tak jedinečně ty.“

Vypadá to, jako by mě vůbec neposlouchala! Sleduju, jak si zouvá směšně chatrné boty a opírá si je u ohně. Venku přestalo sněžit a okno pokryly ledové květy. Chci se jí zeptat na muže s hákem. Chci se jí zeptat, kde byla celé ty roky. Pak mě napadne, jestli tahle Violeta Parmová náhodou nemá hlad, ale než otevřu pusy, abych se zeptal, už dřímá na hromadě kabátů.

Zrovna mě napadne, že bych si taky možná měl schrupnout – mám tady dole rozkládací postel – když vtom od mého pultu zazní *clink clink*. V tenhle noční čas je to tak nečekané, že skoro vyletím z kůže. Po špičkách se vydám nahoru, ale nikdo tam není. Na pultu leží přeložený vzkaz adresovaný obsluze oddělení ztrát a nálezů hotelu Grand Nautilus. Jinak řečeno mně.

Rozložím ho.

*Milý Herberte Citróně,
přijďte, prosím, okamžitě do mých pokojů.
Se srdečným pozdravem,*

Lady Krakenová

Naprázdnou polknu. Nemůžu si pomoci. Lady Krakenová k sobě nikoho jen tak nevolá. Hotel běží jako důstojný a dobře promazaný stroj, starouš Měkkýš zajišťuje veškeré potřebné mazivo, a ještě daleko víc. Každíčký zub v tom stroji – od sa-